

100%
PAARDENGEK

MIJN
LIEVELINGS-
PONY

NICOLLE CHRISTIAANSE

kluitman

100%
PAARDENGEK

De allerleukste pony & De supershet
Spikkels om van te houden
Mijn allerliefste pony

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je in voor de speciale paardenboeken-nieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 283/W062101

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Nicolle Christiaanse

© MMXXI Illustraties: Annemarie Dragt

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

@Kluitman_paardenboeken
kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hi, (papa) Paul Jansen,

Ik heb je gevonden, maar nog nooit ontmoet! Na jaren van onwetendheid weet je eindelijk van mijn bestaan. Nadat zowel mama als ik vrienden met je zijn geworden op Facebook, stuurde je haar een privébericht. Ik ken het uit mijn hoofd: *Hoi Jiska, ik kreeg een vriendschapsverzoek van je dochter Angel. Klopt haar geboortedatum en is ze echt dertien jaar oud? Volgens mij moeten jij en ik dan eens een serieus gesprek voeren!*

Klopt! Slim bedacht, papa.

Negen maanden nadat mama met jou een hele mooie avond en nacht had beleefd, ben ik geboren. Je was

verloofd met een ander, daarom heeft mama je niks verteld. Omdat ik mijn vader wil leren kennen, komt daar nu verandering in. Donderdag gaan jullie elkaar weer ontmoeten. Wat zou ik daar graag bij zijn; mijn moeder en vader samen aan één tafel in een café. Voor het eerst! Van hun en van mijn leven!

Dromen over jou zal snel verleden tijd zijn. Binnenkort weet ik hoe je over mijn bestaan denkt. Mijn grootste angst is dat je niks van me wilt weten.

Gelukkig heb ik Eefje. Met mijn beste vriendin kan ik overal over praten. We hebben het de laatste tijd vaak over jou, maar paarden zijn ons favoriete onderwerp. Sparkle staat met stip op een. Onze knappe appaloosa blijft op de manege, maar niet zoals wij wilden. Sinds gisteren staat hij in de eigen paarden-gang. Omdat Sparkle niet geschikt is als lespony hebben Cas en Annelotte hem verkocht.

Natuurlijk weten zij precies welke pony's ze wel of niet kunnen inzetten. Ze zijn broer en zus, en wonen al hun hele leven op de manege. Mijn probleem is dan ook niet dát ze Sparkle hebben verkocht, maar aan wíe ze hem hebben verkocht!

Aan José.

De naaste, akeligste, allergemeenste bitch van de hele manege. Dat is ze echt. Anders zou ze nooit zeggen wat

ze zei nadat haar ouders Sparkle hadden gekocht: 'Hulp heb ik niet nodig en zeker niet van jullie, Angel en Eefje. Vanaf nu mogen jullie alleen nog naar hem kijken.'

Als ik mijn ogen dichtdoe, hoor ik nog het triomfantelijke toontje in haar stem. Voorlopig kan ze zelf niet eens op hem rijden. Door die val van Sparkle tijdens de buitenrit heeft ze haar pols gebroken. Vier weken lang is ze veroordeeld tot borstelen, wandelen en longeren. Oftewel, haar nieuwe pony goed leren kennen. Dat is geen straf, maar een beloning.

Daarna is Sparkle mij vergeten. Hoopt José.

Tot nu toe kwam hij telkens naar mij toe als er iets mis was, in plaats van naar haar. Sparkle zou mijn pony moeten zijn.

Wat dus nooit gaat gebeuren. Mama houdt niet van paarden. Ze is zelfs bang voor ze, al zal ze dat niet zomaar toegeven. Mijn paardenvirus moet van jou komen, papa. Wie weet, rijden we over een tijdje samen door het bos. Met een halfzusje erbij? Heb ik die? Ik heb altijd al een zusje gewild. Vooral een die ook van paarden houdt. Een halfbroertje mag ook. Ik heb natuurlijk Goof al en hij bevalt goed. Af en toe is hij vervelend, zoals als alle kleine broertjes van acht jaar wel eens zijn, maar meestal is hij oké. Net als zijn vader Vince.

Saffraan neemt Sparkles taak als manegepony over.

Cas weet zeker dat hij wél een goede lespony zal zijn. Hij is lief en rijdt heerlijk. Het is jammer dat hij zo veel op mijn grootste liefde voor altijd, haflinger Madelief, lijkt. Zo gauw ik Saffraan zie, moet ik aan haar denken. Toch wordt hij waarschijnlijk mijn nieuwe lievelingspony. Hij is de enige pony die daarvoor in aanmerking komt.

Saffraan is een haflo-arabier. Hij lijkt op een haflinger maar dan fijner gebouwd. Alles aan hem is zacht: zijn neus, zijn manen, zijn vacht en zelfs zijn staart. Zolang hij er niet mee zwiept, want dan is het net een zweep.

Volgens Cas en Annelottes neefje Bjorn passen Saffie en ik goed bij elkaar. Wat fijn zou zijn, want dan kan ik Sparkle misschien loslaten...

Vergeet het maar!

Dat lukt dus nooit. Vooral niet omdat ik zijn lieve spikkels elke dag zie... In gezelschap van José. Grrr!

Bjorn is in korte tijd een goede vriend geworden. Het is super dat hij op de manege mag blijven. Tenminste, in de weekenden en op vrije dagen. Hij boft maar met zijn oom Cas die een hele manege vol paarden heeft. Zonder Cas zou hij naar een internaat moeten. Wat hij eigenlijk heeft verdiend. Rotstreken uithalen met je vrienden, sigaretten roken en gestolen bier drinken is niet goed. En al helemaal niet als je pas dertien bent. Maar

Bjorn is zo geschrokken van het internaat dat hij heeft besloten dat hij wil veranderen.

Eefje en ik gaan hem daarbij helpen, want wij kennen zijn andere kant; hij is aardig, trouw, behulpzaam en grappig.

Dit wordt de spannendste en belangrijkste week van mijn leven! Wedden dat de eerste dagen superlangzaam voorbij zullen gaan? Was het maar alvast donderdagavond... Of liever nog: vrijdagochtend. Dan is die afspraak van mama met jou achter de rug en weet ik eindelijk of je mij wilt ontmoeten, papa.

DINSDAG

Nog twee dagen voor jouw gesprek met mama, papa. Eigenlijk drie: vandaag, morgen en donderdag overdag. Misschien kan ik beter nachtjes aftellen. Alsof ik vijf jaar oud ben en wacht op mijn verjaardag. Nog twee nachtjes slapen dus.

Na school fietste ik naar de manege, hoewel ik geen idee had wat ik daar moest gaan doen. Géén Sparkle voor mij.

Snik.

Natuurlijk kon ik naar José gaan zitten kijken. Wat een goede manier is om depressief te worden. Nu ziet mama, dankzij haar nieuwe baan, het leven weer zitten en dan

raak ik in de put. Beter van niet.

Bjorn is er ook al niet om me aan het lachen te maken. Hij kan zo leuk onhandig zijn. Hij heeft huisarrest en moet de hele middag binnen blijven.

Bjorn heeft dus meer reden dan ik om zich depri te voelen. Hij zit zich bij zijn moeder te vervelen. Ik heb tenminste Eefje nog. Zij heeft vaak goede ideeën om ons bezig te houden.

Eefje stond bij Saffraans stal op me te wachten. Meteen zei ze: 'Ik heb een probleem.' Zij ook al!

Het was Eefjes biologieleeraar opgevallen dat ze haar huiswerk zo goed maakt. Het is veel beter geschreven dan wat ze op school doet. Hij wilde weten waarom.

Het antwoord is eigenlijk simpel: omdat ik Eefjes huiswerk maak. Ik mail het naar haar, waarna ze het uitprint en meeneemt naar school. Wat niet iets is om zomaar aan je leraar te vertellen.

Eefje is slim en weet heel veel. Omdat ze dyslectisch is, krijgt ze haar gedachten niet makkelijk op papier. Huiswerk maken kost haar uren en dan heeft ze geen tijd meer om naar de manege te gaan. En ik heb haar verslagen zó af, compleet met een aantal schrijffouten. Daardoor lijkt het alsof Eefje het zelf maakt. Dachten we... Haar moeder trapt erin, maar de biologieleeraar dus niet.

‘Wat moet ik zeggen?’ vroeg Eefje.

Ik dacht even na. ‘De waarheid,’ zei ik toen. Iets beters kon ik niet bedenken.

‘Angel maakt mijn huiswerk? Lijkt me niet.’ Eefje schudde haar hoofd.

‘Nee, je moet het een beetje mooier maken.’ Voor mijn moeder pas ik de waarheid ook wel eens aan. Dat scheelt een hoop ruzie en preken. Ik heb dus al veel geoefend.

‘Hoe dan?’ vraagt Eefje. ‘Ik ben gewoon de klos.’

‘Je moet het zo vertellen. Luister!’ Ik zette een braaf stemmetje op. ‘Door mijn dyslexie vind ik schrijven heel moeilijk, meneer. Mijn vriendin helpt me met mijn huiswerk, omdat ik het graag zo goed mogelijk wil inleveren, meneer.’

Eefje schoot in de lach. ‘Klinkt goed. Dat ga ik proberen.’ Nu maar hopen dat haar leraar het goed oppakt.

Saffraan was brandschoon, op zijn borst na. Het lijkt wel of hij na het eten van zijn brokjes daar zijn mond aan afveegt. Veel meer viel er niet aan hem te borstelen, dus hebben we uitgebreid geknuffeld. Saffie is een echte knuffelbeer. Eefje en ik ontdekten dat hij kusjes kan geven. Als je een wijsvinger opsteekt en daarna tegen je wang tikt, duwt hij zijn lippen ertegen. Heel zachtjes. Hij zoent je ook op je mond als je wilt. Zo lief!

Saffraan heeft het vast van Merel geleerd. Tot gisteren

was hij haar pony. Voordat ze ging studeren, was Merel elke dag met hem bezig. Nu ze op kamers woont in een stad ver weg, heeft ze geen tijd meer voor pony’s. Dus heeft ze Saffie aan de manege verkocht.

Ongelooflijk! Wie verkoopt er nu een pony die zulke kusjes geeft?

Gisteravond mocht ik Saffraan uitproberen in mijn eigen lesuur. Het was een fijne les en van mij mag hij blijven.

Ineens dacht ik aan het tuig. Het zadel zat fijn, maar het leer was hard en droog. Het hoofdstel had zelfs strepen nagelaten in de zachte vacht van Saffraans hoofd.

‘Zullen we vragen of we zijn zadel en hoofdstel mogen invetten, Eefje?’ stelde ik voor.

‘Goed idee!’ vond Eefje.

Cas vond dat ook. Hij gaf ons zadelzeep, leervet, sponsjes en zachte doeken. ‘Ga maar in de kantine zitten,’ zei hij. ‘Het ziet eruit alsof het gaat regenen.’

Cas is de enige die ik ken die naar de wolken kijkt. Verder heeft iedereen een app om te weten of het gaat regenen. Maar Cas heeft altijd gelijk en de app niet, dus we geloofden hem op zijn woord.

We legden het zadel op een kruk vlak bij het grote raam. Zo konden we meteen naar de training van Annelotte en haar superpaard Magic in de binnenbak kijken. Annelotte

was overgangen aan het rijden; van stap naar galop en weer terug naar stap. Het is een oefening om haar jonge springpaard Magic sterker en gehoorzamer te maken. Wist je dat, papa?

Ik nog niet. Cas vertelde het ons voordat hij verderging met zijn werk. Om vijf uur begint de les voor beginners en hij moest nog bedenken wie hij op welke pony zou laten rijden. 'Ik denk dat ik Saffraan ook inzet,' zei hij. 'Die is braaf genoeg en dan kan hij rustig conditie opbouwen.'

De laatste maanden heeft Saffraan niet veel gewerkt, omdat Merel geen tijd had. Met een beginner hoeft hij alleen maar te stappen en een beetje te draven. Bewegen zonder moe te worden dus. 'We zorgen dat we op tijd klaar zijn,' beloofde ik.

Het viel niet mee om die belofte te houden, papa! Waarom niet, dat wordt dadelijk duidelijk.

'Fijn,' antwoordde Cas en weg was hij.

Eefje en ik maakten alle gespen van het hoofdstel los. De onderdelen legden we op tafel neer. Ik twijfelde nog of het wel slim was, maar Eefje had de helft al los voor ik iets kon zeggen. Dus zei ik niks.

Foutje!

We haalden ook de singel van het zadel. Daarna maakten we alles schoon met water en zadelzeep. Het leer was megavies! We waren dus goed bezig.

In de bak draafde Magic voltes. Van groot naar klein en weer terug. Linksom en rechtsom. Door het draven wist ik dat Annelotte al ver was met de training. Ze begint met de stap en daarna de galop. Pas later gaat ze draven, want Magic wil daar nog wel eens te enthousiast van worden. Vandaag niet. Magic liep de sterren van de hemel, soepel en zonder rare sprongen. Je zou bijna denken dat hij een dressuurpaard is in plaats van een springpaard.

Inmiddels had ik een goed humeur gekregen, dat razendsnel weer omsloeg. José kwam de rijbak in met Sparkle. Haar gebroken pols hing in een draagband in precies dezelfde kleur blauw als Sparkles nieuwe halster en halstertouw. Hoe had José die bij elkaar gevonden?

Dijon liep met haar pony Jamai achter Sparkle aan. Jamai was gezadeld. Zijn glanzende voskleurige vacht paste perfect bij het donkerrode zadeldekje. Het dekje had dezelfde kleur als Dijons rijbroek. Echt waar!

Hun groepje vriendinnen bleef op de gang staan kijken. Ze wachten daar altijd braaf tot Dijon klaar is met rijden. Dan mogen ze om de beurt Jamai uitstappen. Dijon laat anderen graag meegenieten van haar pony.

‘De fanclub mag niet op Sparkle,’ merkte ik op.

‘Best logisch,’ vond Eefje. ‘De kans dat ze eraf vliegen is groot. Sparkle houdt niet van allemaal verschillende mensen op zijn rug.’

Eefje had gelijk. Sparkle is een pony voor één ruitser.

Annelotte stapte Magic uit. Ondertussen gaf ze José aanwijzingen. José wandelde met haar pony rond. (Zo erg om ‘haar pony’ te schrijven, maar ik moet daaraan wennen, dus doe ik het toch.) Ze liepen verschillende figuren, hielden halt en gingen achteruit.

Eerlijk is eerlijk: het ging goed. José heeft veel geduld en Sparkle vond de aandacht leuk.

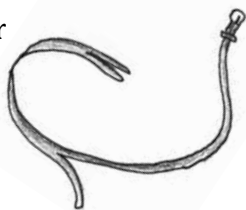

Bij Eefje en mij ging het minder goed. Ik schaam me bijna om het op te schrijven, papa. Als ik je ontmoet, ga ik je dit niet vertellen. Het was zo Dom! Met een hoofdletter D, ja.

Alle onderdelen van het tuig waren netjes ingevet.

We gespten de singel weer vast aan het zadel. Dat was makkelijk...

En toen wist ik het niet meer. Ik keek naar de losse riemen van het hoofdstel en had

geen idee meer wat waaraan moest. ‘Eefje,’ vroeg ik, ‘weet jij nog...?’

‘Nee,’ antwoordde Eefje voor ik was uitgesproken. ‘Het leek zo makkelijk, maar ik ben het kwijt.’

‘Dit is te erg,’ kreunde ik. ‘Na al die jaren kunnen we niet eens een hoofdstel in elkaar zetten.’

‘Niet te geloven, toch?’ zei Eefje.

Ik weigerde om aan iemand hulp te vragen. Zelfs Cas mocht dit niet weten!

Gelukkig had Eefje een goed idee. Ze rende naar de zadelkamer en pakte het hoofdstel van Spido. Spido is een snelle pony en niet geschikt voor beginners. Hij hoeft dus niet te worden opgezadeld voor de komende les. Zijn tuig zou niemand missen.

Met Spido’s hoofdstel als voorbeeld lukte het wel. We waren gered.

We hebben het voor elkaar gekregen om alles terug te hangen in de zadelkamer zonder te worden gezien. Dit is een geheim van Eefje en mij. Zo kan niemand ons hierom uitlachen.

Het staat nu wel in dit verslag. Hoewel ik alles voor jou opschrijf, weet ik niet of je het ooit echt zult lezen, papa. Mocht dat toch zo zijn, dan vraag ik je nu om ons geheim te bewaren.

We liepen opgelucht langs de deur van de rijbak. Precies op dat moment liep José aan de andere kant met haar pony. Sparkle zag me. Hij stopte, tilde zijn hoofd op en hinnikte naar me.

Ik kon er niks aan doen, die grijns verscheen vanzelf op mijn gezicht. Sparkle houdt nog steeds van mij. Net zoals ik van hem.

José was er niet blij mee. Ze wierp me de blik toe die ze had afgekeken van de boze heks uit *Sneeuwitje*. Ik werd er bijna bang van.

Eefje trok me mee. 'Kom op,' zei ze. 'Het is tijd om naar huis te gaan.'

Terwijl ik me omdraaide, knipoogde ik naar José. Oké, een beetje vals was het wel. En ik had er weinig aan, want ik heb haar reactie niet gezien.

We namen snel afscheid van Saffraan. Hij stond nog te eten. Dat gaat echt zo langzaam! Alle pony's hadden hun brokken al op en hij stond er nog mee te knoeien.

Knoeien, ja! Ik wist niet dat paarden dat ook konden. Bij elke hap viel de helft van de brokken tijdens het kauwen weer uit zijn mond. Geen wonder dat het zo lang duurde.

Om nooit meer te vergeten hoe een hoofdstel in elkaar moet, heb ik daarnet een filmpje opgezocht. Een meisje doet het voor en vertelt er meteen bij hoe alle onderdelen heten: kopstuk met keelriem, frontriem, bakstukken (nooit geweten dat die dingen zo heten) en neusriem. Ik heb het drie keer achter elkaar bekeken.

Daarna heb ik jouw profiel op Facebook bestudeerd, papa. Veel wijzer werd ik er niet van. Je hebt er weinig privédingen op staan. Wat er staat wist ik al, op één ding na: je hebt een relatie met Gina. Op de foto die ik tegenkwam, zag je vrouw er aardig uit en ze is best wel knap. Is zij het meisje met wie je verloofd was toen je mama ontmoette? Of heeft zij toch ontdekt dat je vreemd was gegaan en heeft ze je verlaten?

Mama weet het niet. Ze weet niet meer hoe jouw vriendin van toen heette en ook niet hoe ze eruitzag. Die ene keer dat mama haar heeft gezien, was vanuit de verte.

Er stond niks over kinderen. Heb je die niet? Of wil je niet dat ze herkenbaar op internet staan? Er stond ook niks op over paarden. De kans dat je een paardengek

bent, is een stuk kleiner geworden.

Ik zal geduld moeten hebben. Net als Bjorn.

Vandaag heeft Bjorn van ellende zijn huiswerk gemaakt. Voor de eerste keer sinds hij op de middelbare school zit! *Dit houd ik niet lang vol*, appte hij.

Snap ik! Zelfs met de leukste, liefste moeder is elke middag bij haar thuis zitten een ramp. Ik weet niet eens of zijn moeder aardig is. En ook niet wat voor werk ze doet. Of hoe het kan dat ze zomaar vrij krijgt om haar zoon in de gaten te houden. Eigenlijk weet ik bijna niks over Bjorn en zijn ouders. Ik zal toch eens moeten gaan werken aan mijn uithoorkwaliteiten.

Over twee nachtjes slapen, weet ik meer over jou, papa. Ik begin opeens te twijfelen. Is het wel goed om mijn vader te kennen? Is blijven dromen niet beter? Misschien ben je wel een hele nare man.

Nee, dat mag ik niet denken! Het kan ook niet, dan was mijn moeder nooit voor je gevallen, dertien jaar geleden. Je moet toen wel aardig zijn geweest.

Maar ben je dat nu nog steeds?

WOENSDAG

Die groepsapp met Eefje en Bjorn is fijn. Zo kunnen we ook door de week contact houden met elkaar. Bjorn was vanmorgen heel vroeg op. Zijn dag begon met een rondje hardlopen met zijn vader. Dan kan hij zijn energie kwijt en is het makkelijker om stil te zitten op school, verwacht hij. Ik hoop dat het helpt.

Ben jij van het hardlopen, papa? Ik niet zo. Eigenlijk loop ik alleen hard in de gymles, of om een pony te vangen.

Bjorn doet het graag. Zijn vader deed het vroeger ook. Nu pakt hij het op om zijn eigen conditie te verbeteren en om Bjorn te helpen.